

Juni 2009

Text & Bild
Kaj och Tanja

BERIG-Porträttet

**Intervju
med
Karna
Kallesöe
Larsson**

På dörrskylten till hennes vackra hem står det Karna Kallesöe Larsson. Ett lite ovanligt namn som avslöjar att hon har sina rötter i Danmark. Hon har bara för några år sedan flyttat från sin villa i Torslanda – ett beslut som inte var alldeles enkelt. Trädgården med alla blommor och närheten till naturen saknar hon fortfarande. Karna bjuder på en härlig lunch och berättar sin historia.

När hon var 15 år fick hon ont i ryggen, eller lumbago som Karna säger. Hon har arbetat inom sjukvården i många år och kan fackuttrycken. Hon blev ordinerad sängläge och Magnecyl. Året var 1945 och det var vad man hade att erbjuda på den tiden. När hon var 17 år kom hon till Sverige och inte hade vi bättre behandlingsmetoder här. Röntgenstrålning mot värk, sträckbänk, hästdoser med penicillin och isbehandling var vad hon fick. Inte konstigt att hon inte blev frisk. Först vid dryga 50 års ålder fick hon

diagnosen Bechterew. I dryga 40 år har hon haft ständig värk. 1995 blev hon höftledsopererad. Tyvärr är skruven instabil så hon väntar på en ny operation. Iriter, gråstaroperation, nedsatt immunförsvar – ja listan över elände kan göras lång.

Medan hon berättar sin sjukdomshistoria så skrattar hon ofta. Men var hämtar hon sin kraft?

Hon har alltid haft ett starkt stöd av sina 6 syskon. Visserligen flyttade två av hennes fyra bröder till Sydamerika men stödet har alltid

funnits där. Havet, trädgården, familjen och slakten betyder oerhört mycket för Karna. Nej – Karna beklagar sig aldrig. Någon gång tar hon till en svordom – ”Det lättar trycket” säger

hon. 63 år gammal slutade Karna att jobba. Då gick hon på kryckor och kände att det inte fungerade. Hon har provat akupunktur, massage,

sjukgymnastik och TNS men det har inte givit några positiva effekter på lång sikt.

”Träningen betyder allt” säger hon med eftertryck.

Trots smärtor och oro har hon tränat hela livet. Hon spelade handboll och ägnade sig åt friidrott i tidiga år. På senare tid hade hon en hund som gav henne god motion.

Första gången jag träffade Karna var 1986 på utlandsvård i fyra veckor. Jag tror att träningen där betydde mycket för henne. Jag lärde känna henne som en omhändertagande person som ställer upp för andra. Aldrig har jag hört henne tycka synd om sig själv eller beklaga sitt öde. Hennes man Harry var med som stödjande medlem i föreningen och deltog flitigt i bassängträningen. Han skadade ryggen redan 1950 på en båt hamnen och gick med stålkorsett i många år. Han gick länge sjukskriven, och det var inte så lätt på den tiden, berättar Karna. Två små barn hemma och inte mycket hjälp att få. Karna och Harry deltog också i torrgympan där de trivdes väldigt bra. De var ofta på Lilla Amundön på sommaren, men sedan Harry gick bort har det varit för svårt för Karna att gå dit ensam.

Som pensionär målar hon porslin, spelar boule och umgås med vänner. Det är alltid med glädje vi hejar på varandra i bassängen på Sahlgrenska varje torsdag.

